

kommet til udtryk i *The Standard Regions of England and Wales* fra 1946. Bogen er et smukt eksempel på, hvordan en regionsbeskrivelse kan gøres levende og interessant, ikke alene for faggeografen, der glæder sig over den måde, hvorpå det fysiske og historiske milieu er flittigt brugt til forklaring af den økonomiske udvikling, men også for mange andre kredse, der herigennem lærer at forstå, at geografi ikke er dødt stof, når den kommer i den rette forfatters hænder. Smailes har den force, at han kender sine regioner personligt, og langt fra at nøjes med at opregne facts, så forstår han at give stoffet en personlig vurdering.

Hovedvægten er lagt på den industrielle udvikling og bysamfundenes vækst, måske fordi det falder naturligt i et så udpræget kulturskabt milieu som det engelske, men også fordi det er denne side af geografien, der er stærkest fremme i dagens debat i engelsk offentlighed, ikke mindst takket være de store planlægningsopgaver, der er en vigtig forudsætning for reorganiseringen af engelsk industri. Samtidig er det meget værdifuldt, at Smailes fremhæver den historiske udvikling som en vigtig faktor for forståelsen af det udviklede industrielle mønster. For den der ønsker at vide mere, er der en omfattende, systematisk bibliografi, og værket krydres yderligere af 46 fortrinlige billedplancher.

Viggo Hansen.

Margaret Davies: *Wales in Maps.* University of Wales Press. Cardiff 1958. 19 × 25 cm. 111 s. 2. udg. 1958. Pris 10/6.

Princippet i denne geografi over Wales er det, at venstresiden er et kort, mens højresiden er den til kortet svarende tekst. Med kun få afvigelser er dette system gennemført i værkets 5 hovedafsnit: den fysiske geografi, den historiske geografi, landbrug og bebyggelse, industri og handel, samt befolkning. I det fysiske afsnit er anvendt kortudsnit og dertil svarende blokdiagrammer. De sidste er ret groft udførte og har lighedspunkter med træsnit. Bogen er let overskuelig og giver mange og fyldige oplysninger, men det har næppe været nogen let opgave at tilpasse teksterne til siden. Typisk, som for næsten alle engelske geografier, er den vægt, der er lagt på den historiske og kulturelle baggrund. Bogen henvender sig især til elever på gymnasie- og seminarie-niveauet, med særlig interesse for hjemstavnsgeografi.

Viggo Hansen.

Henry Rees: *British Ports and Shipping.* George G. Harrap & Company, Ltd. London 1958. 14 × 21 cm. 304 s. 18 sh.

Inden for de her givne rammer (304 små sider) har det på forhånd været håbløst at give en blot nogenlunde fuldstændig redegørelse for et så vigtigt emne, som havnebyerne repræsenterer i Englands hele økonomi og udenrigshandel, og forfatteren har derfor valgt at lægge hovedvægten på en enkelt måneds aktivitet i de 13 store havne eller grupper af havne, som undersøgelsen omfatter. Man får her, efter en kort historisk redegørelse, besked om de enkelte dokkers udvikling og særlige funktioner samt de hertil hørende havneinstallationer. Men for den, der ikke er nøje inde i de enkelte dokkers placering eller i det mindste har billedet af havnene for sig, er det en stor mangel, at teksten kun er ledsaget af ganske få og

ret intetsigende havnekort. Af statistisk materiale findes der for hver havn en oversigt over import og eksport, fordelt på varegrupper. Der slutes med et udførligt index bag i bogen.

Viggo Hansen.

C. B. Fawcett: Provinces of England. A study of some geographical aspects of devolution. Hutchinson & Co. London 1960. 15 × 22 cm. 192 s. 21 sh.

I det her foreliggende arbejde, der er et genoptryk af Fawcetts bog fra 1919 med visse revisioner af W. G. East og S. W. Wooldridge, slår forfatteren til lyd for en ændring af Englands gamle, administrative inddeling efter counties, som efter hans mening er en uhåndterlig og meget lidt tidssvarende inddeling. I stedet for vil han foreslå en inddeling af landet i 12 nye provinser, hvis indbyrdes afgrænsning er afstukket efter mere geografiske principper. Disse delingsprincipper er sammenfattet i 6 punkter, der ikke alene er geografiske, men også af politisk natur. Fawcett tilstræber nemlig ikke alene en inddeling i naturlige geografiske provinser, men det er hans kongstanke at gøre England til en slags forbundsstat i lighed med den canadiske, hvor enkeltprovinserne har visse selvstyrende funktioner. Derfor er et af hans krav til en region, at den ikke må være så stor, at den kan dominere de andre, og endvidere skal der ved inddelingen tages vidtgående hensyn til særlige egnstraditioner og til lokalpatriotismen. Det i 1919 udgivne kort har han selv revideret i 1942 ud fra mere praktiske hensyn, og der er i hans forsøg flere iøjnefaldende lighedspunkter med den engelske civilforsvarsinddeling fra 2. verdenskrig og med de såkaldte Standard Regions of England and Wales, som fra officielt hold blev forsøgt indført i 1946 med det formål for øje at skabe et bedre arbejdsgrundlag for statistiske og befolkningsmæssige sammenligninger. Disse standardregioner blev bl. a. benyttet i publikationerne fra folketællingen 1951 for England og Wales.

Viggo Hansen.

F. J. Monkhouse: A Regional Geography of Western Europe. Longmans, Green & Co. Ltd. London 1959. 15 × 23 cm. 726 s. 50 sh.

Mens de fleste regionale geografier behandler landene inden for deres nationale grænser, så har Monkhouse i dette arbejde helt set bort fra politiske skel og behandlet Vesteuropa udelukkende ud fra de fysiske forhold. En anden nydannelse er forfatterens definition af Vesteuropa, idet han kun regner Benelux-landene og Frankrig hertil. Da inddelingsprincippet er rent fysisk, får han sit Vesteuropa delt i tre landskabsregioner, som er bogens kapitelinddeling, nemlig 1. Lavlandene, 2. de Hercyniske Plateauer og 3. de Alpine Foldelandskaber. Hver af disse er dog yderligere inddelt i mange småregioner, der er behandlet hver for sig. Det nye er dog ikke alene disse regioner, men også forfatterens personlige bidrag til forståelsen af dem, tilkommet gennem hans mange rejser i de områder, han behandler. Men så kan man i øvrigt være enig eller uenig med ham om inddelingsgrundlagene, når han f. eks. afgrænser det Armorikanske Plateau efter undergrunden og det Centralfranske Massiv efter 1000 fod kurven eller lader Lorraine behandle under lavlandene sammen med de unge bækkener. Teksten er ledsaget af mange smukt udførte og instruktive kort-